

MINISTERUL EDUCAȚIEI

Petru Sebastian TAMAȘ
Loredana COJAN
Cristina MATE
Teodora COJAN

Fulvina BLÎNDA
Maricica BEJENARU
Tereza HERCIU

Religie

cultul romano-catolic de limba română

clasa a VII-a

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

CUPRINS

CAPITOLUL 1. DUMNEZEU REVELAT OMULUI CA IUBIRE MILOSTIVĂ

Lecția 1. Conștiința – glasul lui Dumnezeu în om	8
Lecția 2. Cain și Abel	12
Lecția 3. Dumnezeu lucrează în istoria poporului ales. Iosif și frații săi.....	15
Lecția 4. Moise, omul lui Dumnezeu	19
Lecția 5. Profetul Isaia	23
Lecția 6. Cristos, model de ascultare	26
Recapitulare.....	30
Evaluare	31

CAPITOLUL 2. RĂSPUNSUL OMULUI DAT IUBIRII LUI DUMNEZEU

Lecția 7. Regăsirea lui Isus în templu	34
Lecția 8. Respectul față de părinți și autorități.....	38
Lecția 9. Respectul față de viață.....	42
Lecția 10. Respectul față de trup și chemarea la curăție	47
Lecția 11. Purificarea gândurilor și a inimii.....	51
Recapitulare.....	55
Evaluare	56

CAPITOLUL 3. VIAȚA OMULUI ÎN CRISTOS

Lecția 12. Spovada – celebrarea și roadele Sacramentului Pocăinței.....	59
Lecția 13. Maslul – celebrarea și roadele Ungerii bolnavilor.....	63
Recapitulare.....	67
Evaluare	69

CAPITOLUL 4. CREȘTINUL ÎN MIJLOCUL SEMENILOR

Lecția 14. Biserica în perioada modernă	72
Lecția 15. Mișcări de reformă.....	77
Lecția 16. Dezvoltarea vieții religioase.....	82
Lecția 17. Efectele Iluminismului în viața Bisericii	86
Lecția 18. Conciliul Vatican II	91
Lecția 19. Literatură creștină	96
Recapitulare.....	101
Evaluare	103

RECAPITULARE ȘI EVALUARE FINALĂ	105
---------------------------------------	-----

TEST DE EVALUARE FINALĂ	109
-------------------------------	-----

DUMNEZEU REVELAT OMULUI CA IUBIRE MILOSTIVĂ

Marko Ivan Rupnik, *Sfânta Familie* (Branik, Slovenia)

- ✦ Conștiința – glasul lui Dumnezeu în om
- ✦ Cain și Abel
- ✦ Dumnezeu lucrează în istoria poporului ales – Iosif și frații săi
- ✦ Moise – omul lui Dumnezeu
- ✦ Profetul Isaia
- ✦ Cristos – model de ascultare

CONȘTIINȚA – GLASUL LUI DUMNEZEU ÎN OM

Fra Angelico, *Adam și Eva sunt alungați din Paradis (detaliu)*

Vocabular

voință liberă – capacitatea de a decide, de a hotărî asupra propriilor acțiuni.

legea naturală – capacitatea firească a omului de a deosebi, cu ajutorul conștiinței, binele de rău; imprimarea luminii divine în inima noastră, prin care deosebim ce este bine de ceea ce este rău.

libertatea – posibilitatea de a acționa în mod conștient, după voință sau dorință, respectând în același timp drepturile celorlalți.

conștiința morală – sentiment de responsabilitate a omului față de propria conduită.

a imputa – a reproșa fapte, atitudini, gesturi de care cineva poate fi învinuit.

Dumnezeu l-a creat pe om pentru ca acesta să-l cunoască, să-l iubească și să-l slujească și astfel să fie fericit. L-a înzestrat cu voință liberă ca să poată alege și decide între ce este bine și ce este rău, ce este plăcut lui Dumnezeu și ce nu.

Biblia ne spune că Dumnezeu a scris în inimile tuturor oamenilor legea morală naturală. „... fapta Legii este înscrisă în inimile lor și despre aceasta dau mărturie atât conștiința lor, cât și gândurile lor, care, pe rând, îi acuză sau îi dezvinovățesc.” (*Romani 2,15*)

Conștiința este vocea interioară, glasul lui Dumnezeu din noi, ce ne spune care dintre acțiunile noastre se potrivesc cu legea naturală și care nu. Acest glas tainic ne cheamă neîncetat să iubim, să alegem să facem binele și să evităm răul. Conștiința ne atrage atenția atunci când, amăgiți de diferite îndemnuri sau dorințe, săvârșim ceea ce nu este bun și corect. Înainte de săvârșirea unei fapte, conștiința ne spune dacă aceasta este bună sau rea și ne sfătuiește să o facem sau nu. În timpul acțiunii, conștiința ne îndeamnă să continuăm, dacă fapta este bună, sau să ne oprim, dacă este rea. După săvârșirea faptei, conștiința ne judecă. Dacă am ascultat glasul ei, aceasta ne răsplătește cu bucurie, mulțumire, liniște sufletească. Dacă nu am ascultat glasul conștiinței, simțim remușcări, neliniște.

După păcat, Adam și Eva s-au ascuns pentru că au simțit, în conștiință, că ceea ce au făcut nu a fost un lucru bun. La fel, conștiința i-a făcut pe frații lui Iosif să nu-i ia viața; le-a descoperit că nu au făcut bine. Conștiința a adus în inima regelui David căința pentru păcatele săvârșite.

Câteodată, omul poate crede că o anumită acțiune este bună doar pentru că simte o dorință puternică de a o săvârși. Pentru a nu se înșela, Dumnezeu i-a dăruit omului Cele Zece Porunci. Astfel, a educat conștiința poporului său și oamenii au avut un reper moral scris, nu doar în inimă, ci și pe piatră. Cu ajutorul poruncilor, poporul cunoaște clar și precis care este voința Domnului. A urma aceste porunci este semn de înțelepciune și fericire: „Fiule, dacă primești cuvintele mele și păstrezi la tine poruncile mele, dacă ascuți cu urechea înțelepciunea și dacă-ți pleci inima spre înțelegere... atunci vei pricepe teama de Domnul și vei afla cunoașterea lui Dumnezeu. Căci Domnul dă înțelepciunea, din gura lui ies cunoașterea și înțelegerea.” (*Proverbe 2,1-2.5-6*). A asculta glasul conștiinței luminate de Cuvântul lui Dumnezeu este izvor de binecuvântare și, mai ales, de pace cu tine însuși, cu cei din jur și cu Domnul: „Fiule, nu uita de legea mea și

poruncile mele țin-le la inima ta, ca să ți se lungească zilele și anii vieții, și-ți vor adăuga pace!” (*Proverbe 3,1-2*).

În *Evanghelia*, Cristos le amintește oamenilor că inima omului trebuie să fie curată și binevoitoare: „Căci din inima omului ies: gândurile rele, crimele, adulterele, desfrânările, furturile, mărturiile false, blasfemiile. Acestea îl fac pe om impur.” (*Matei 15,19-20*). Astfel, Isus amintește omului faptul că inima lui trebuie purificată, conștiința trebuie educată, deoarece ea poate fi adormită de nepăsarea omului sau întunecată de păcat.

Educarea conștiinței este absolut necesară, deoarece oamenii pot fi supuși influențelor negative, ispitiți spre a săvârși păcate sau a respinge învățăturile Bisericii.

A educa conștiința este o datorie permanentă care garantează libertatea și asigură pacea inimii. Omul este chemat să caute adevărul și binele, să cunoască poruncile lui Dumnezeu și să le respecte, să evite păcatul. În formarea conștiinței, Cuvântul lui Dumnezeu este lumină, izvor de înțelepciune și mângâiere.

Se poate întâmpla ca această conștiință morală să se afle în neștiință și să emită judecăți eronate. Neștiința poate fi imputată persoanei atunci când aceasta „se îngrijește prea puțin să caute adevărul și binele și când conștiința este orbită treptat de obișnuința păcatului.” (Conciliul Vatican II, *Gaudium et spes*, 16).

Ar fi bine să putem săvârși binele fără o lege care să ceară acest lucru. Aceasta ar însemna că umanitatea a ajuns la maturitatea de a îndeplini numai binele, fără a avea nevoie de nicio impunere. Însă, limitele noastre umane (egoismul, aroganța, neatenția, lenea) fac necesare regulile de comportament, fac mereu actuale poruncile lui Dumnezeu și munca de formare a conștiinței morale a fiecărui om.

Activități de învățare

1. Alege litera **A**, dacă enunțul este corect, sau litera **F**, dacă enunțul este fals, după model.
 - a) Conștiința morală îi poruncește omului, la momentul potrivit, să facă binele și să evite răul. **A/F**
 - b) Conștiința nu trebuie urmată. **A/F**
 - c) Când alegem să facem binele, simțim remușcările conștiinței. **A/F**
 - d) Păcatele pot duce la adormirea conștiinței, în sensul că putem ajunge să credem că faptele noastre sunt drepte și nu judecata minții. **A/F**
 - e) Și conștiința poate fi educată. **A/F**
 - f) Omul are datoria să-și formeze o conștiință dreaptă. **A/F**
 - g) Pentru formarea unei conștiințe drepte nu este importantă lectura Cuvântului lui Dumnezeu. **A/F**
 - h) Conștiința este vocea exterioară care judecă faptele noastre. **A/F**
 - i) Conștiința ne îndeamnă la înfăptuirea binelui, dreptății și dragostei creștine. **A/F**

Întrebări

1. Ce este conștiința?
2. Care este rolul conștiinței?
3. Care sunt reperele morale dăruite de Dumnezeu în sprijinul conștiinței?
4. Cum am putea să educăm conștiința?
5. Ce efecte are păcatul asupra conștiinței?
6. Cu ce poți asemăna păcatul?

Karolingischer Buchmaler,
Cei patru evangheliști

Cuvânt pentru viață

„Însă scopul poruncii este iubirea dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință neprefăcută.”

(1 Timotei 1,5)

„Legea Domnului este desăvârșită, înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată, îl face înțelept pe cel neștiutor.”

(Psalmi 19,8)

2. Indică, prin cifre, după model, ordinea următoarelor fragmente, pentru a reface modul în care acționează conștiința.

ne arată ce trebuie să facem,	în timpul lucrării ne îndeamnă să conti- nuăm, dacă fapta	După săvârșirea ei ne răsplătește	și ne condamnă dacă am făcut răul.	Înainte de săvârșirea unei fapte, conștiința	este bună, sau să încetăm, dacă fapta este rea.	dacă am făcut binele
				1		

Sfântul Duh,
imagine din Basilica Sfântul Petru
din Roma

Știați că...?

- ❖ Credincioșii buni se lasă călăuziți de conștiință?
- ❖ Omul este capabil să recunoască glasul lui Dumnezeu care îl îndeamnă să facă binele și să fugă de rău?
- ❖ Prudența călăuzește conștiința?
- ❖ Decalogul (Cele Zece Porunci) este o lumină oferită omului pentru a deosebi binele de rău?

3. Alege variantele corecte și motivează răspunsurile selectate.

Educarea conștiinței presupune:

- a) formarea ideilor clare despre bine și rău;
- b) cunoașterea legii divine;
- c) cunoașterea legii civile;
- d) rugăciunea, postul, primirea sacramentelor;
- e) citirea cărților.

4. Moment de introspecție. Analizează alegerile făcute de tine în săptămâna trecută și completează enunțurile.

- a) Este bine că există glasul conștiinței, deoarece ...
- b) Dacă nu ar exista conștiința, atunci ...
- c) Am urmat glasul conștiinței ...
- d) Mi-a fost greu să acționez în conformitate cu ceea ce mi-a sugerat conștiința ...

5. Compune o rugăciune de 50 de cuvinte, în care îl rogi pe Duhul Sfânt să te ajute să-ți urmezi propria conștiință. Realizează un portofoliu în care să pui această rugăciune.

6. Scrie, în caiet, următoarea hotărâre și străduiește-te să o respecți.

Înainte de săvârșirea unei fapte voi reflecta și îmi voi asculta conștiința, căutând să fac numai binele la care mă cheamă Dumnezeu.

7. Citește textul dat, apoi răspunde la întrebări.

„În adâncul conștiinței, omul descoperă o lege pe care nu și-o dă el însuși, dar căreia trebuie să i se supună și al cărei glas, chemându-l neîncetat să iubească și să facă binele și să evite răul, răsună la momentul potrivit în urechea inimii: „Fă aceasta, fugi de aceea”. Căci omul are în inimă o lege scrisă de Dumnezeu: demnitatea lui este să se supună acesteia și după ea va fi judecat. Conștiința este nucleul cel mai tainic și sanctuarul omului, unde omul se află singur cu Dumnezeu, al cărui glas îi răsună în străfunduri. Prin conștiință se face cunoscută în mod minunat acea lege care își află împlinirea în iubirea față de Dumnezeu și de aproapele.” (Conciliul Vatican II, *Gaudium et spes*, 16)

- a) Care expresie din acest text ți-a plăcut foarte mult? De ce?
- b) La ce îl îndeamnă conștiința pe om?
- c) De ce este importantă urmarea conștiinței?

Din viețile sfinților

Sfântul Ioan Maria Vianney

„Parohul de Ars”, sfântul Ioan Maria Vianney a fost preot paroh în satul francez Ars, situat la nord de localitatea Lyon. S-a născut în ziua de 8 mai 1786, într-o familie de țărani săraci din punct de vedere material, dar bogați în credință.

În anul 1806, preotul Carol Balley a deschis o școală parohială pentru pregătirea viitorilor preoți. Aici s-a prezentat și Ioan, care a fost acceptat, în ciuda dificultăților cu care se confrunta: cititul și scrisul. A fost primit datorită tenacității și purității inimii sale. Pentru Ioan a fost greu, mai ales la limba latină, însă reușea foarte bine să învețe adevărurile de credință. S-a remarcat și prin practicarea virtuților creștine. A fost sfințit preot la 13 august 1815, rămânând sub protecția părintelui Balley, care îl aprecia pentru ascultarea de care dădea dovadă și pentru legătura lui specială cu Dumnezeu. Ioan Maria îl prețuia pe părintele său pentru credința sa strălucită, pentru spiritul său de penitență și chiar căuta să-l imite.

După moartea părintelui paroh, Ioan Vianney este trimis să păstorească un mic sat cu 40 de case și 270 de locuitori, numit Ars de Dombes, în care de mulți ani nu a mai fost un preot. Acest sat nu strălucea în sfințenie. Tânărul preot a început activitatea întâlnindu-i personal pe enoriași și făcând ordine în biserică. În scurt timp, s-a convins că erau oameni buni, dar întrucât erau constrânși de multe nevoi, lăsau Liturgia și frecventau cele patru crâșme ale satului, situate chiar în spatele bisericii. Acolo își risipeau toți banii. În zilele de sărbătoare, cei mai mulți se întâlneau la balurile din sat, nicidecum la Sfânta Liturgie. În acest context, Ioan Maria Vianney a rostit o frază celebră: „Lăsați o parohie fără preot timp de douăzeci de ani și atunci se vor închina la animale!”. Cu echilibrul său și bazându-se pe înțelepciunea *Evangeliei*, înțelegând valoarea fiecărui suflet, a hotărât să încălzească sufletele cu puțină iubire față de Dumnezeu. Le vorbea la predici despre încrederea imensă pe care trebuie să o aibă fiecare om în bunătatea lui Dumnezeu. Rezultatele nu au întârziat să apară. Astfel, a observat un țăran care, seară de seară, întorcându-se de la câmp, lăsa uneltele la ușa bisericii, intra și rămânea așezat în tăcere. Când sătenii erau în crâșme, el era în genunchi în fața Sfântului Sacrament, în adorație. Pe copii îi învăța *Catehismul*. Acorda mult timp rugăciunii și pocăinței pentru enoriașii săi. Pentru tineri, a înființat o școală, unde le asigura hrană, instrucție umană și creștină și învățarea unei meserii. Pentru adulți, a creat două asociații: una pentru femei și una pentru bărbați. În felul acesta, viața în Parohia Ars s-a schimbat.

În împrejurimi, se răspândea știrea că în sat se întâmplă lucruri miraculoase, iar convertirile se petrec la scaunul de spovadă. Credincioșii din împrejurimi alergau la bisericuța din Ars pentru a-l asculta pe „parohul sfânt”. Mulțimi de pelerini îl căutau pe cel care vestea iubirea lui Dumnezeu față de toți, chiar și față de păcătoșii cei mai înrăiți.

Ioan Maria Vianney a fost chemat la Domnul în ziua de 4 august 1859, când avea 73 de ani. El continuă să vorbească despre iubirea milostivă a lui Dumnezeu prin scrierile sale, care s-au răspândit foarte mult. Sfântul Papă Pius al X-lea l-a proclamat *fericit*, în anul 1905, iar Papa Pius al XI-lea l-a canonizat în anul 1925 și l-a declarat patron al parohilor.

Sfântul Ioan Maria Vianney

Lumină pentru pașii mei

Dumnezeu, Tatăl nostru iubitor, ne vorbește în taină, prin glasul conștiinței. Pentru a-i auzi șoapta, trebuie să facem liniște, să renunțăm din când în când la telefon, la Internet, la căștile din urechi etc. Așa vom înțelege cât de dulce și plin de iubire e sfatul său de Tată. Dacă îl ascultăm, rămânem în prietenie cu el, suntem feriți de păcat și avem pace și bucurie în suflet.

CAIN ȘI ABEL

James Tissot,
Cain l-a condus pe Abel la moarte

Cain și Abel au fost primii copii ai lui Adam și ai Evei. Abel era păstor, iar Cain lucrător al pământului. După un timp, Cain a adus Domnului ofrandă din roadele pământului. Abel a oferit și el din întâii născuți ai turmei sale. Domnul a privit către Abel și ofranda lui, dar la Cain și la ofranda lui n-a privit. Cain a devenit invidios, s-a mâniat foarte tare și fața lui s-a posomorât. Domnul i-a spus lui Cain: „De ce te-ai mâniat și ai fața posomorâtă? Dacă faci binele, nu-i așa că poți ține [fruntea] sus? Dar dacă nu faci binele, păcatul stă cuibărit la ușă. El caută să fie peste tine, dar tu trebuie să-l stăpânești.”, însă Cain nu a ascultat de Dumnezeu. Cain a vorbit cu Abel, fratele său. Când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva lui Abel, fratele său, și l-a ucis.

Domnul i-a zis lui Cain: „Unde este Abel, fratele tău?”. Iar el a zis: „Nu știu. Oare sunt eu păzitorul fratelui meu?” Domnul i-a spus: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către mine din pământ. Acum, așadar, fii blestemat pe pământul care și-a deschis gura ca să bea sângele fratelui tău din mâna ta! Când vei lucra pământul, nu-ți va mai da rodul său; rătăcitor și fugar vei fi pe pământ”. Cain i-a spus Domnului: „Vina mea este prea mare pentru a o putea suporta!... Domnul i-a pus un semn lui Cain, ca niciunul dintre cei care îl vor găsi să nu-lucidă.” (Cf. *Geneză* 4,2-13,15).

După căderea în păcat a primilor oameni, care nu au ascultat de Dumnezeu, Biblia relatează istoria primului păcat săvârșit de un om împotriva unui alt om. Autorul sacru subliniază faptul că răul nu se naște numai din îndepărtarea omului de Dumnezeu, ci și din ruptura relațiilor cu ceilalți oameni. Nu este suficient că omul îi oferă jertfe lui Dumnezeu, ci este necesar ca inima lui să nu fie măcinată de invidie, de mânia sau alte păcate.

Isus Cristos ne învață în *Evanghelie*: „Așadar, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți amintești că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă acolo darul tău, în fața altarului, du-te, împacă-te mai întâi cu fratele tău și apoi, venind, oferă-ți darul.” (*Matei* 5,23-24).

Sfânta Scriptură subliniază deseori necesitatea unei relații bune cu Dumnezeu și cu aproapele. Cele Zece Porunci ne învață care trebuie să fie raportul omului cu Dumnezeu și cu aproapele. Mântuitorul sintetizează *Decalogul* în porunca iubirii, considerată cea mai mare dintre toate: „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima..., iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (*Luca* 10,27).

În inima omului există tentații, ispite, dar acestea pot fi stăpânite. Dumnezeu îl avertizează și îi amintește lui Cain că trebuie să biruiască ispita de a face răul. Dacă ispita nu este învinsă, ea devine faptă. Fapta

Vocabular

posomorât – întristat, mâhnit, încrunțat, întunecat.

ofrandă – jertfă adusă divinității; dar oferit Bisericii; sacrificiu, dar, cadou oferit unei persoane în semn de recunoștință.

demnitate – atitudine, autoritate, prestigiu.

imoralitate – comportare care se opune normelor morale.

este mai greu de reparat și are urmări mai grave. Omul trebuie să fie atent la alegerile sale, deoarece o faptă rea atrage după sine și alte fapte rele, iar un păcat atrage după sine și alte păcate.

Istoria lui Cain și Abel este o istorie despre alegerile omului și consecințele lor. Libertatea de a acționa sau de a nu acționa într-un anumit fel este o trăsătură a demnității omului. Ea caracterizează actele umane și îl face pe om răspunzător de faptele săvârșite în mod voit. Uneori, omul fuge de această responsabilitate, încercând să nege sau să ascundă fapta, asemenea lui Cain, însă Dumnezeu cunoaște totul. În plus, glasul conștiinței proprii îl face să recunoască imoralitatea acțiunilor sale și să exclame: „Vina mea este prea mare pentru a o putea suporta.” (Geneză 4,13).

Întotdeauna, mila lui Dumnezeu este mai mare decât răutatea omului, de aceea el îi pune un semn lui Cain pentru a-l proteja. Omul căit găsește mereu îndurare, iubire și speranță la Dumnezeu, asemenea fiului risipitor din parabola rostită de Isus.

Activități de învățare

1. Frazele începute în coloana I continuă în coloana a II-a și apoi își găsesc finalul în coloana a III-a. Potrivește fragmentele din cele trei coloane astfel încât frazele obținute să fie corecte și să aibă sens (exemplu: A-3-b).

A	Cartea Genezei, prima carte	1	s-a mâniat pe fratele său	a	așa să vă iubiți unii pe alții!” (Ioan 13,34)
B	Cain era agricultor	2	din oile întâi născute ale turmei,	b	Cain și Abel, care au adus jertfe lui Dumnezeu.
C	Abel a dus o jertfă de mâncare	3	a Bibliei povestește despre doi frați,	c	și i-a luat viața.
D	Cain a devenit invidios,	4	unii pe alții! Așa cum eu v-am iubit pe voi,	d	pentru că era păstor.
E	Isus ne-a învățat: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți	5	și a adus Domnului o jertfă	e	de mâncare din roadele pământului.

2. Răspunde la următoarele întrebări. Motivează răspunsurile.

- Când ne asemănăm cu Abel?
- Când ne asemănăm cu Cain?
- De ce Abel te face să te gândești la Isus?

3. Explozia stelară: Abel.

4. Citește următorul text, apoi răspunde cerințelor.

„Omul nu se poate întoarce spre bine decât în mod liber. Această libertate contemporanii noștri o prețuiesc mult și o caută cu pasiune: și pe bună dreptate. Totuși adesea ei o promovează în mod greșit, ca pe o îngăduință de a face orice, cu condiția să fie plăcut, inclusiv răul. Însă adevărata libertate este, la om, un semn privilegiat al chipului lui Dumnezeu. (...) Fiecare om va trebui să dea socoteală de viața proprie în fața judecății lui Dumnezeu, după binele sau răul săvârșit.” (Conciliul al II-lea din Vatican, *Gaudium et spes*, 17)

- Ce este libertatea?

Întrebări

- Ce sentimente au cuprins sufletul lui Cain?
- Care au fost urmările faptei săvârșite de Cain?
- Ce simte omul dacă alege să facă răul?
- Azi mai sunt oameni care acționează asemenea lui Cain?
- Ce ne învață Isus prin cuvintele: „să vă iubiți unii pe alții! Așa cum eu v-am iubit pe voi, așa să vă iubiți unii pe alții!”?
- Ce găsește la Dumnezeu un om care se căiește?

Figura exercițiu 3

Cuvânt pentru viață

„Isus le-a răspuns:

«Adevăr, adevăr vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclavul păcatului».”

(Ioan 8,34)

„Voi însă, fraților, ați fost chemați la libertate; numai că această libertate să nu fie ocazie pentru [a sluji] trupului, ci slujiți-vă prin iubire unii pe alții!”

(Galateni 5,13)

Lumină pentru pașii mei

Invidia l-a împins pe Cain la crimă. Dumnezeu dăruiește fiecărui fiu al său calități și bunuri diferite pentru a fi de folos altora. Trebuie să ne bucurăm și să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru toate darurile oferite nouă și semenilor noștri. Sunt daruri gratuite, nemeritate. Să le primim și să le folosim spre slava lui Dumnezeu și binele aproapelui.

Sf. Rita de Cascia,
Mănăstirea Santa Rita, Italia

Știați că...?

- ❖ Păcatul săvârșit de Cain se numește fratricid?
- ❖ Din *Cartea Genezei* reiese că primul om născut a fost Cain, iar Abel a fost primul om care a murit?
- ❖ Tradiția biblică ne spune că Adam și Eva au mai avut un fiu, pe nume Set?
- ❖ Adam și Eva au avut mulți fii și fiice?
- ❖ Între figurile mari pe care le venerază Biblia, pentru tăria credinței, este și cea a „dreptului Abel”?

b) Continuă următoarea frază:

Să fii cu adevărat liber ...

c) Explică următoarea expresie: „Dumnezeu (...) îl va răsplăti pe fiecare după faptele sale.” (*Romani 2,6*).

d) Ce înseamnă pentru tine să fii responsabil?

5. *Scrie un text de 10 rânduri în care să motivezi de ce este important să urmezi glasul conștiinței. Adaugă la portofoliul personal.*

Din viețile sfinților

Sfânta Rita de Cascia

Sfânta Rita s-a născut la Roccaporena, un sat de munte, în anul 1381. Părinții ei, Antonio și Amata, înaintați în vârstă, au botezat-o cu numele de Margareta și au crescut-o cu dragoste de Dumnezeu.

Din ascultare și respect profund față de părinții ei, Rita a acceptat să renunțe la viața de mănăstire pe care o dorea și s-a căsătorit, la vârsta de 16 ani, cu tânărul ofițer Paul-Ferdinand, un om bogat. Ea era o soție înțelegătoare, bună, atentă, dar soțul ei era brutal, violent și certăreț. În aceste condiții, Rita suferea și se ruga în tăcere. Prin bunătatea ei a reușit să înmoaie inima lui Paul-Ferdinand și să-l convertească, dar nu și a dușmanilor care amenințau viața soțului. Lucrurile au mers spre rău, iar soțul ei a fost omorât din răzbunare. Cei doi copii gemeni pe care îi aveau au promis răzbunarea morții tatălui lor. Rita a încercat să-i convingă să-și abandoneze gândurile și intențiile răzbunării, dar și-a dat seama că nu are sorti de izbândă. Atunci, pentru a le salva sufletele de la un așa de mare păcat, îi cere lui Dumnezeu un miracol. L-a rugat ca ei să nu-și păteze mâinile și conștiința cu o crimă: „Eu ți-i dau, fă cu ei ce vrei”. Între timp, cei doi fii s-au îmbolnăvit și au murit.

Rămasă fără soț și cei doi copii, Rita bate la poarta mănăstirii „Sfânta Maria Magdalena” din Cascia, dar cererea nu i-a fost primită. Se întoarce în casa ei și continuă să se roage constant celor trei sfinți protectori ai ei: Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Augustin și Sfântul Nicolae din Tolentino. Într-una din nopți, se întâmplă minunea: cei trei sfinți îi apar, o invită să-i urmeze, deschid poarta mănăstirii și o conduc pe Rita în mijlocul capelei unde călugărițele se rugau. Astfel, Rita a fost primită în mănăstire, îmbrăcând haina călugărească, spre împlinirea dorinței din copilărie, aceea de a se dăruie total lui Dumnezeu. Timp de 40 de ani, ea va sluji lui Dumnezeu și aproapelui, cu bucurie și generozitate.

Viața de rugăciune din mănăstire, pocăința aspră și iubirea față de Isus Cristos Răstignit au fost răsplătite, în mod vizibil, cu suferințele provocate de un spin din coroana purtată de Cristos, înfipt în fruntea ei. Timp de 14 ani, până la moarte, Rita a suportat această durere, oferind-o lui Dumnezeu pentru semenii ei.

A fost chemată la Domnul la 22 mai în anul 1457, pe când se afla în mănăstirea de la Cascia. A fost canonizată de Papa Leon al XIII-lea, în anul 1900, și a primit numele de „mijlocitoarea cazurilor disperate”. Trupul ei este așezat în mănăstirea în care a trăit, înconjurată de trandafiri, florile ei preferate.

Lecția 3

DUMNEZEU LUCREAZĂ ÎN ISTORIA POPORULUI ALES – IOSIF ȘI FRAȚII SĂI

Ultimele capitole ale *Cărții Genezei* cuprind istoria patriarhului Iacob și a familiei sale. Iosif, unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob, este figura centrală.

Când Iosif avea șaptesprezece ani, i-a văzut pe frații săi făcând o faptă rea și i-a spus tatălui. Această mărturisire nu a fost pe placul fraților săi.

Într-o zi, Iosif le-a povestit fraților săi un vis pe care l-a avut. Se făcea că legau snopi pe ogor. Snopul lui s-a ridicat și a stat drept, iar snopii fraților, înconjurându-l, se plecau înaintea snopului lui. Frații s-au gândit dacă nu cumva acest vis este o profeție că Iosif va fi regele lor. El a mai avut un vis pe care l-a spus fraților și tatălui. Din cauza acestor vise, frații îl invidiau și-l urau foarte mult pe Iosif.

După un timp, Iacob l-a trimis pe Iosif la frații săi, care erau cu turmele la păscut. Când l-au văzut, frații au vrut să-l omoare, dar, până la urmă, l-au vândut unor negustori străini, pentru 20 de arginți.

Frații săi au trimis tatălui lor haina lui Iosif, înmuiată în sângele unui ied, pentru a-l face să creadă că a fost sfâșiat de un animal. Tatăl a suferit foarte mult, iar frații lui Iosif au căutat să-l aline.

În acest timp, Iosif a ajuns cu negustorii în Egipt. Dumnezeu era cu el și reușea în toate, chiar dacă era doar un sclav în casa lui Putifar. Soția acestuia a încercat să-l seducă pe Iosif, dar, pentru că a respins-o, ea l-a acuzat pe nedrept și Iosif a fost aruncat în închisoare. Și aici Domnul a fost cu el și a ajuns supraveghetor peste ceilalți prizonieri. Luminat de Dumnezeu, a tălmăcit visele unor slujitori ai faraonului: paharnicul urma să fie eliberat, iar brutarul să fie condamnat.

Într-o noapte, faraonul a fost chinuit de vise pe care nimeni nu a reușit să le explice. Paharnicul și-a amintit de Iosif. El a fost adus în fața faraonului. Iosif i-a explicat faptul că visul său anunța șapte ani de belșug urmați de șapte ani de secetă. Iosif l-a sfătuit pe faraon să adune surplusul de recoltă din anii rodnici pentru a avea în perioada de secetă.

Faraonul a avut încredere în Iosif și i-a încredințat lui această misiune. Iosif avea 30 de ani când a devenit administrator al Egiptului. Iosif s-a dovedit foarte înțelept în misiunea sa, astfel încât, atunci când a venit seceta, care a afectat întreaga regiune, în Egipt era hrană.

Și în Canaan era foamete. Iacob și-a trimis fiii în Egipt să cumpere hrană. Doar pe Benjamin l-a oprit acasă. Frații au ajuns la Iosif, s-au plecat în fața lui, dar nu l-au recunoscut. El i-a recunoscut, a cerut

Peter von Cornelius,
Iosif se arată în fața fraților săi

Vocabular

- snop** – mănunchi de cereale păioase secerate și legate.
- a seduce** – a atrage, a captiva, a înșela, a ademeni.
- a tălmăci** – a traduce dintr-o limbă în alta, a interpreta, a explica, a lămuri.
- faraon** – titlu purtat de regii Egiptului antic; el se considera de natură divină și stăpân deplin al teritoriului și al populației.
- a percheziționa** – a scotoci, a cerceta amănunțit, a căuta pentru a găsi ceva.
- a denunța** – a dezvălui, a da pe față, a divulga.

Întrebări

1. De ce frații lui Iosif erau invidioși pe el?
2. Cum credeți că s-a simțit Iosif atunci când frații l-au aruncat în fântâna părăsită?
3. Dar atunci când a fost vândut?
4. Cum a arătat Iosif că i-a iertat pe frații săi?
5. Pe cine poți asemăna cu Iosif?
6. Ce poți învăța de la Iosif?
7. De ce este greu să fim buni și iertători cu cei care ne supără?

Charles Meynier,
Iosif recunoscut de frații săi

Cuvânt pentru viață

„Cheamă-mă în ziua strâmtorării: eu te voi elibera, iar tu mă vei cinsti!”

(Psalmul 50,15)

„Așadar, nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu. El m-a pus ca pe un tată pentru Faraon, domn peste toată casa lui și stăpânitor peste toată țara Egiptului.”

(Geneză 45,8)

informații despre familiile lor și a vrut să-i pună la încercare. Iosif a cerut ca unul dintre ei să rămână în închisoare, iar ceilalți să meargă cu grâul acasă și să-l aducă pe fratele lor mai mic. Frații au zis atunci unul către altul: „Într-adevăr, noi suntem vinovați față de fratele nostru Iosif, pentru că am văzut strâmtorarea sufletului său când se ruga de noi și nu l-am ascultat. De aceea a venit peste noi strâmtorarea aceasta.” (Geneză 42,21). Pentru că Iosif vorbea cu ei printr-un interpret, credeau că nu-i înțelege, dar el știa totul.

După un timp, frații s-au întors în Egipt, pentru că li s-au terminat proviziile și l-au adus cu ei pe Benjamin. Iosif i-a pus din nou la încercare și a cerut ca paharul său să fie pus, fără știrea lor, în sacul acestuia. Apoi au fost percheziționați, iar paharul a fost găsit la Benjamin, de aceea trebuia să rămână ca rob al său. Iuda, gândindu-se la suferința tatălui, s-a apropiat atunci de Iosif și s-a oferit să rămână rob în locul fratelui său. Iosif a simțit că frații săi erau mai buni, gata să se jertfească pentru ceilalți, și cu blândețe le-a dezvăluit că el este fratele lor, vândut cu ani în urmă. L-a îmbrățișat pe Benjamin, a plâns și le-a cerut fraților să-l aducă pe tatăl lor în Egipt.

Iosif este considerat o imagine a lui Cristos, deoarece a denunțat răul și nu a fost de acord cu el, a respins ispitele și a rămas fidel lui Dumnezeu chiar și în momentele mai dificile, i-a iertat pe frații săi și le-a făcut bine aducându-i în Egipt. Isus a condamnat abuzurile și nedreptățile contemporanilor săi, a respins ispitele celui rău, a făcut binele, s-a rugat pentru iertarea celor care l-au răstignit. Isus Cristos cel Drept a acceptat suferința și moartea pe cruce pentru ca noi, păcătoșii, să putem fi salvați și să ne bucurăm de fericirea veșnică.

Activități de învățare

1. Organizați-vă în perechi. Formulați, pe rând, întrebări referitoare la Iosif. Unul va pune întrebarea, celălalt va răspunde.

- Repetați exercițiul pentru un alt personaj biblic amintit în lecție, schimbând rolurile între voi.